

Oponentní posudek diplomové práce Kristýny Hondlíkové „Když politika není pouze jedna: institucionální a finanční zabezpečování české politiky rovnosti žen a mužů“

Svůj posudek začnu chválou. Celá čtvrtá kapitola posuzované práce, věnovaná metodologii, metodám (zde především analýze dokumentů a expertním rozhovorům), která se ale dotýká i důležité problematiky etiky výzkumu a vyjasnění pozice výzkumnice, by nezapadla ani v práci disertační. Popis institucionálního a finančního zabezpečování politiky rovnosti žen a mužů v ČR v 6. a 7. kapitole je zasvěcený; pravda, leckde sklouzává i do dimnutivních charakteristik jednotlivých událostí či opatření. Editace textu je vzorná.

Volba předmětu zkoumání, omezená na selekci dvou z mnoha nástrojů analyzované politiky, může být sice shledána legitimní, ale vzhledem k absenci perspektivy jejích obsahů a efektů v kontextu uplatnění dalších relevantních aspektů otevírá riziko pádu do tenat popisnosti, kterému se, jak uvidíme dále, autorka nakonec mohla ubránit jen ztěží.

Za největší slabinu předložené práce pokládám volbu teoretického rámce, s nímž autorka přistupuje k vymezení svého poznávacího problému. Dlouhé pasáže věnované různým výkladům pojmů vládnutí, vlády, state feminismu a modelu tzv. sametového trojúhelníku jí brání usilovat o nalezení specifitějších teorií středního dosahu, které by jí umožnily nabídnout přesvědčivý výklad vývojové dynamiky české státní politiky rovnosti žen a mužů. Jsme tudíž konfrontováni s obecnou úrovní teoretického rámce na jedné straně, velmi konkrétními empirickými zjištěními na straně druhé, a s nakonec nepřiliš přesvědčivým pokusem o jejich vnoření to těchto teorií. Mimochodem: pojem 'state feminism' fluktuje v odborném diskursu jako entita, pohybující se tekutě mezi agendou pro formulaci teorie/í, vymezením předmětu zkoumání a konkrétním politickým programem vlád...

Teprve na konci práce (cca od strany 119) nacházíme zprostředkování subjektivní reflexe účinků a dopadů této politiky, navíc ze strany samotných jejích nositelů/ek, případně autorky samotné. A to vnímám u diplomové práce analyzující konkrétní veřejnou politiku v delším časovém horizontu jako bolestný deficit.

Principem vědecké práce je reprodukovatelnost cest vedoucích k prezentovaným zjištěním. Zajištění anonymity dotazovaných expertů/ek tudíž nemůže být důvodem, který by měl zabránit uvedení specifitějších údajů o způsobu jejich výběru, institucionální afiliaci a funkčním zařazení, případně – například v podobě kódů E1 až E8 přiřazených ke jménům a dalším relevantním charakteristikám oslovených expertů/ek, které by bylo možno v chráněném

postupu použít v případě opakování daného výzkumu. Takže o souboru dotazovaných víme pouze, že jich bylo osm.

Překvapuje, že ve zdrojích, s nimiž autorka ve své analýze vztahu mezi státní správou a neziskovým sektorem pracovala, schází nejbohatší zdroj teoretických inspirací i empirické evidence o vývoji tohoto vztahu v České republice, který by našla v pracích našeho kolegy na katedře pana docenta Palo Friče.

Závěr: Posuzovaná diplomová práce splňuje nároky kladené na diplomové práce v oboru veřejná a sociální politika. Navrhuji ji hodnotit stupněm **velmi dobře** za předpokladu, že v průběhu obhajoby odpoví uspokojivě na následující otázku: *„Jaké veřejně politické teorie byste v navazujícím studiu českých politik rovnosti žen a mužů doporučovala uplatnit, aby byl překlenut hiát mezi obecnou úrovní Vámi použitého teoretického rámce a konkrétní rovinou Vašich empirických zjištění?“* V opačném případě ji navrhuji hodnotit stupněm **dobře**.

Prof. PhDr. Martin Potůček, CSc. MSc.

5. 6. 2017